

Lajosz délután

*Kihúztuk őket a partra,
és belöktek minket a vízbe.*

*Drámát, komplexust, kutyaeledelt
mégis róluk fognak elnevezni,
és én mellékszereplő leszek a saját életemben.
Pedig volt idő, amikor belovagoltam a városba,
mindenki az utcán, s az üdörivalgás,
mint egy nyíl, a szívemig ért.
És most a sötét sufniiba száműzve önmagam
mérgeesen hajtom el a rágcsálókat,
hogy ne járjanak rá az én szikkadt kenyerekre.*

*A történetek hazudni fognak:
dehogysis kergettük el őket,
dehogysis féltünk tőlük előre.
Megtanítottuk őket, hogyan kell horgászni,
mi a lesszabály, s ha átrepült a labda a kerítésen,
tartottuk nekik a tolvajlétrát.
Csak közben belesüllyedtünk a földbe.*

*Volt idő, de elmúlt.
S bár engem figyelmeztettek,
a történet főhőse a fiam lesz,
aki dehogysis öl meg, se direkt, se tévedésből.
Egész egyszerűen csak elfelejti, hogy itt vagyok.*

A prózaíró

*Kiszerveztettem a barátaim.
Megírtam őket, és sorra tűntek el
az életemből. Hiszen ki is választana
olyan bizalmast, aki legféltebb titkait
egy kisebb tömegre bízta?*

*Pedig nem is mindent ők árultak el,
voltak kémeim, bár legtöbbször éppen
ők maguk.*

*A legváratlanabb pillanatokban fedték fel
a legsebezhetőbb pontjaik.
És én pontosan tudni véltem, mikor hazudnak
a jóhangzás miatt, és mikor szakítanak
szakadéknyi rést belátni a történetek
zsinórpádlásába.
És mégis mindent összekuszáltam.*

*A bizalom úgy keringett köztünk, mint a vér
az egészséges szervezetben.
De elárultam és elárusítottam őket,
innen nincsen visszaút.
A társaságban felém biccentenek,
majd elfordulnak titkos életük felé,
testükkel takarják, rá ne lássak.*

*Néha kinyitom a könyveket,
amikbe zártam őket.
Fintorognak, és elfordulnak tőlem ott is,
hiszen tudják, minden, amit mondanak,
felhasználható ellenem.*